Nro. 10.

FREDERYK AUGUST

z Bożéy Łaski Król Saski Xiążę Warszawski etc.

Wszem w obec i każdemu z osobna komu o tém wiedzieć należy, wiadomo czyniemy, że Sąd Nasz Kassacyiny Xięstwa Warszawskiego wydał wyrok następuiący: —

Działo się w Warszawie w Pałacu zwykłych posiedzeń Rady Stanu, Krasińskich *zwanym, na posiedzeniu zgromadzonego Sądu Kassacyinego, dnia trzydziestego pierwszego Stycznia tysiąc ośmset dwunastego Roku.*

SĄD KASSACYINY

XIĘSTWA WARSZAWSKIEGO.

W sprawie kryminalnéy Wincentego Mielczarczyka włościana ze wsi Olbrachni w powiecie Radomskim Departamencie Kaliskim, przy obronie z urzędu przydanego Mecenasa Kaietana Kozłowskiego, zanoszącego rekurs przeciw wyrokowi Sądu Sprawiedliwości kryminalnéy Departamentów Warszawskiego i Kaliskiego, w dniu dziesiątym Maia tysiąc ośmset iedenastego roku na oskarżenie publiczne zapadłemu, przez który tenże Wincenty Mielczarczyk

za zbrodnią zabóystwa popełnionego na osobie włościanina téyże wsi Alexego Mystka, bez zamiaru atoli zabicia, z własnego wyznania przekonany, stosownie do §. 815. prawa kryminalnego zeszłego rządu, na dwunastoletnie więzienie, policzywszy w to areszt w czasie inkwizycyi odbyty, z zawieszeniem w używaniu praw cywil-

nych, przez czas uwięzienia, oraz na ponoszenie kosztów processu zkazanym został;

Maiąc sobie ze strony rekursuiącego przedstawionem:

iż wyrok zaskarżony przeciwny iest wyraźnemu prawu, gdyż w nay-gorszym razie mówiących przeciw niemu dowodów nie według §. 815. lecz tylko według §. 819. tyt. XX. Części II. prawa powszechnego pruskiego karę więzienia od lat sześciu do dziesięciu przepisuiącego, mógł bydź karanym; w stanie zaś takim dowodów iakie iego zeznania, świadkowie, i istota popełnionego czynu okazuią, stosownie do §. 409. Ordynacyi kryminalnéy *ab instantia* winien bydź uwolnionym.

Czego usiłuiąc dowieść obrońca, twierdzi nayprzód:

iż co do ustanowienia *corporis delicti*, nie ma dowodu iakoby rekursuiący Alexego Mystka zabił; gdyż zeznania świadków, którzy przez Sąd wyrokuiący nie zostali uznanemi za zasługuiących na wiarę zaprzysiężonemi nie były; przyznanie zaś własne obwinionego mieysca nie ma, gdy ten stale utrzymywał, że to tylko przeciw sobie zeznaie co od drugich słyszał, z własnéy zaś pamięci i przekonania nie wie, czy zarzucaną mu zbrodnię rzeczywiście popełnił: z obudwu więc względów, czyn nie został udowodnionym w znaczeniu prawném, iak §. 368. i 386. Ordynacyi krymianalnéy wymagaią, i całe *corpus delicti* na tém się ogranicza, że Alexy Mystek w dniu dwudziestym trzecim Września tysiąc ośmset dziesiątego, przy ciemnym wieczorze o godzinie dziesiątéy uderzony był w głowę kiiem, że ranę *in viso reperto* opisaną odebrał, i że we trzy dni żyć przestał.

Samo narzędzie zabóystwa nie iest pewném iako przez obwinionego nie przyznane, a zeznanie czternastoletniego syna karczmarza na wiarę w téy mierze nie zasługuie.

Równie zadania razu śmiertelnego, i nieuchronnego stąd skutku śmierci przyznać nie można, gdyż pierwsze *visum repertum* sprzeczne iest z sobą, nazywaiąc ranę *obsolute lethalem* i razem przyczynę śmierci zaniedbaniu przyznaiąc, co się zasadom sztuki lekarskiéy przeciwi, i ten zatém śrzodek nie iest przekonywaiącym o zaboystwie tak iak §. 388. Ordynacyi kryminalnéy wymaga.

Lecz przy tak mało znaczących dowodach, gdyby nawet zdaniem obrońcy, Sąd wyrokuiący *ex indiciis* przyznał zabóystwo rekursuiącemu, tedy i te indicia nie byłyby dostatecznemi, iżby ściśle karę zwyczayną można przeciw niemu wymierzyć; nie można bowiem było ustanowić z pewnością, czyli rekursuiący *directè* lub *indirectè*, miał zamiar zabicia.

Nie opatrzył on się w narzędzia zabóycze, nie znaydował się umyślnie na mieyscu przygodném do popełnienia zbrodni. Zabity przypadkiem na to mieysce przybył, czego rekursuiący nie mógł przewidzieć, nie ukrywał się po czynie, nie wiedząc nawet o nim, aż mu to obce powieści doniosły.

Mniema daléy obrońca, iż gdyby nawet przestępstwo rekursuiącego za przypadkowe zabóystwo poczytaném bydź mogło, nie możnaby go atoli ocenić iako *zabóystwó z winy*, z powodu iż popełnioném zostało w stanie szaleństwa przez piianego, który ani o zdziałanym czynie wiedzieć, ani go sobie mógł potém przypomnieć; a że stan takowy równa się ze stanem szaleństwa §§mi 23 i 28 Części I. tyt. IV. prawa powszechnego pruskiego dowodzi, i stosownie do §. 37. tyt. XX. części II. ze wszystkich wymienionych powodów mniema, iż skutek czynu rekursuiącego za zbrodnią poczytany bydź nie mógł;

Przydaiąc nadto ku obronie rekursuiącego zeznania zaświadczaiące iego poprzednicze nieskażone życie, znayduie niewłaściwie zastosowany przez Sąd §. 815. prawa kryminalnego, odwołuiącego się do poprzednich to iest do §. 811. który wymaga przewidzenia skutków czynu, i do §. 814. który mówi o rozmyślném użyciu narzędzia sposobnego do zadania śmierci; że zaś w sprawie obecnéy ani pierwsze ani drugie mieysca nie miało naysurowszą nawet biorąc karę, ta nie podług §u. 815. lecz podług §§. 819. i 816. wymierzoną bydź mogła;

Gdy atoli zdaniem obrońcy w niniey széy sprawie:

1. nie ma dostatecznego dowodu;
2. Gdy *visum repertum* samemu sobie przeciwne;
3. Gdy narzędzie zabóycze przez obwinionego przy znaném nie było;
4. Gdy wyznanie iego zasadza się tylko na tém co słyszał od innych;

wnosi zatém że stosownie do §. 409. Ordynacyi kryminalnéy uwolnienie *ab instantia* nastąpić było powinno; a następnie w myśl artykułu 10. pod liczbami 1. i 2. domaga się skassowania zaskarżonego wyroku;

Po wysłuchaniu rapportu Kommissyi podań i Instrukcyi, oraz wniosków Krolewskiego przy Sądzie swoim Prokuratora, powyższe powody zą ugruntowane uznaiącego;

SĄD KASSACYINY

zważywszy

stosownie do Akt sądowych, iż świadkowie w obecnéy sprawie za niezasługuiących na wiarę, przez Sąd wyrokuiący uznanemi zostali, i dla tego do przysięgi dopuszczanemi nie byli;

zważywszy

iż cały dowód przeciw obwinionemu zasadzał się na własnych iego wyznaniach, a te w myśl §. 370. Ordynacyi kryminalnéy nie stanowią zupełnego dowodu, iuż to przez wzgląd na to, iż rekursuiący w pierwszéy i ostatniéy inkwizycyi lubo nie zaprzeczał przypisywanéy mu zbrodni, nie przyznał się iednak do czynu, z własnéy pamięci i przekonania, iuż przez wzgląd na to, iż przyznanie się iego przy odczytaniu mu *visum repertum*, nie było takiém, iakiego powyższy §. 370. wymaga;

zważywszy zatém

iż Sąd w wymierzeniu kary przestąpił stosowany przez siebie §. 815. prawa kryminalnego, który wtenczas tylko mógł bydź do przypadku właściwym, gdyby zbrodnia zupełnie dowiedzioną była, a sprawcy nie dostawało iedynie zamiaru zabicia;

Rekurs skazanego Wincentego Mielczarczyka rozsądzaiąc

Wyrok zaskarżony kassuie — i sprawę w celu powtórnego osądzenia Sądowi Sprawiedliwości kryminalnéy Departamentów Płockiego i Łomżyńskiego odsyła — mocą ninieyszego wyroku.

(podpisano) J. Łuszczewski Zast. Prezesa

(L. S.) *L. Osiński Pisarz S. K.*

Wydrukować.
Felix Łubienski
Minister Sprawiedliwości.

Zgodno z Oryginałem
(L. S.) *Antoni Joneman*
Sekretarz Jeneralny.